U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Marie Žiškové, v právní věci žalobce: **A. P.,** zastoupená Mgr. Viktorem Rossmanem, advokátem v Praze, Na Ořechovce 4, proti žalovaným: **1) Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, **2) Ministerstvo zemědělství,** Těšnov 17, Praha 1, o žalobě ve věci záporného kompetenčního konfliktu,

takto:

I. Žaloba **se odmítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 30. 3. 2012 se žalobkyně podle § 111 a násl. s. ř. s. domáhala obnovy řízení pravomocně skončené věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Komp 1/2006. Nejvyšší správní soud v řízení, které chce žalobkyně obnovit, usnesením dne 9. 11. 2007, čj. Komp 1/2006 - 127, odmítl žalobu žalobkyně ze dne 2. 1. 2006, ve které se domáhala, aby kompetenční senát rozhodl, který správní orgán je příslušný rozhodnout *„o opravném prostředku o žádosti o udělení výjimky z konfiskace podaných dne 16. 10. 1945 právním zástupcem Dr. A. S. proti konfiskačnímu výměru Okresního národního výboru v Českých Budějovicích, č. 05 ze dne 4. 10. 1945, vydaného na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb.“*.

Žalobkyně v nyní posuzované žalobě ze dne 30. 3. 2012 předložila nové dokumenty, konkrétně znalecké posudky z archivu prezidenta republiky z roku 1947, které prokazují, že zákon č. 143/1947 Sb. byl přijímán v rozporu s ústavním pořádkem. Dále předložila dokumenty uložené v archivu Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, které prokazují, do jakého data byl JUDr. A. S. vlastníkem zkonfiskovaných nemovitostí a kdy došlo k zápisům do katastru.

Žalobkyně tvrdila, že v době rozhodování o původním záporném kompetenčním sporu o nově předložených podkladech nevěděla a nemohla je proto v původním řízení předložit Nejvyššímu správnímu soudu. Důvodem obnovy řízení je podle žalobkyně skutečnost, že zákon č. 143/1947 Sb., který Nejvyšší správní soud použil při rozhodování věci v roce 2007, je protiústavní, nesprávný, nespravedlivý a z toho důvodu absolutně neplatný a neúčinný. Dalším důvodem pro obnovu řízení je podle žalobkyně skutečnost, že Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že ke konfiskaci majetku JUDr. A. S. mohlo dojít před 25. 2. 1948.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky k rozhodování o obnově řízení v kompetenčním sporu, a dospěl k závěru, že nikoli.

Podle § 111 s. ř. s. se řízení ukončené pravomocným rozsudkem na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější. Při obnově řízení dochází ke střetu zájmu o napravení neúplného nebo chybně zjištěného skutkového stavu, na jehož základě by soudy ve správním soudnictví mohly vydat odlišné rozhodnutí, a zájmu na právní jistotě ve věci, která již byla pravomocně skončena. Soudní řád správní proto v § 114 s. ř. s. omezil možnost podat návrh na obnovu řízení pouze na některá řízení. Konkrétně tedy stanovil, že obnova řízení je přípustná pouze proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a hnutí, tedy v řízeních, ve kterých by nové rozhodnutí mohlo efektivně zjednat nápravu v právních poměrech účastníků.

Výčet řízení podle § 114 s. ř. s., u kterých je obnova řízení možná, je taxativní a nelze jej nad rámec vlastní právní úpravy rozšiřovat. Žalobkyně žádá obnovu řízení podle uvedeného § 97 a násl. s. ř. s., tedy řízení o kompetenčních žalobách, které je však z obnovy řízení vyloučeno. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že obnova řízení podle § 111 s. ř. s. není v řízení o žalobě na řešení kompetenčního sporu podle § 97 s. ř. s. přípustná, a proto návrh v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) a § 114 odst. 1 s. ř. s. odmítnul.

Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, mimo jiné též tehdy, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. července 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu